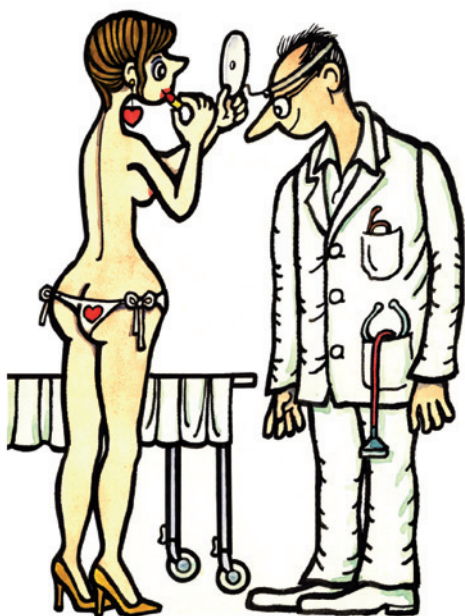

Svatopluk Káš

Z Aeskulapovy páté kapsy

Upozornění

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele.

Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Galén
Na Bělidle 34, 150 00 Praha 5

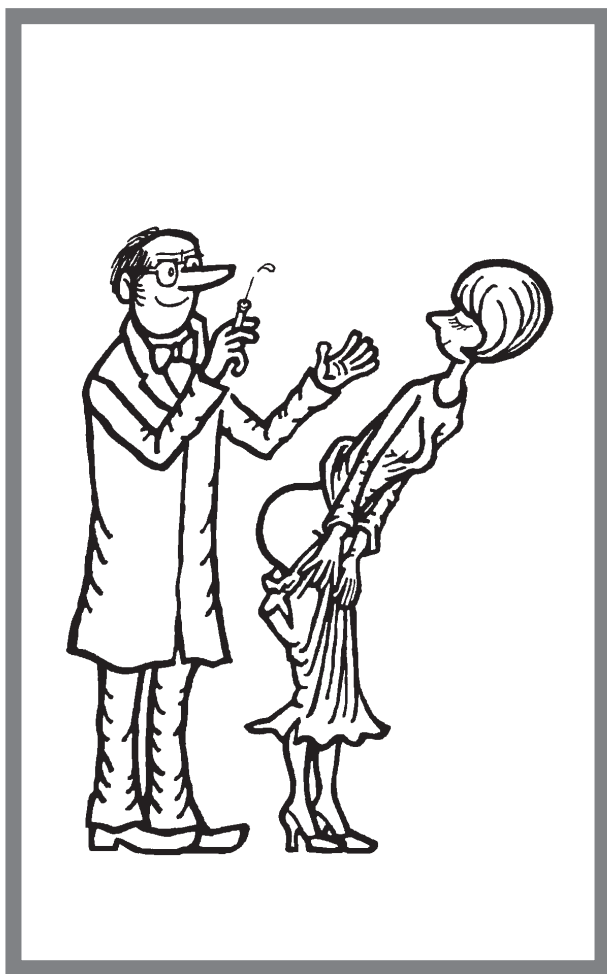
www.galen.cz

© Galén, 2011

Svatopluk Káš

Z Aeskulapovy páté kapsy

Svatopluk Káš

**Z Aeskulapovy
páté kapsy**

Svatopluk Káš

Z Aeskulapovy páté kapsy

První vydání v elektronické verzi
Anekdoty a historky z medicínského prostředí
sebral, upravil a sbírku uspořádal MUDr. Svatoopluk Káš
Ilustrace Jiří Winter-Neprakta
Vydalo nakladatelství Galén, Na Bělidle 34, 150 00 Praha 5
Editor PhDr. Lubomír Houdek
Šéfredaktorka PhDr. Soňa Dernerová
Odpovědná redaktorka Mgr. Alena Regalová
Grafická úprava Ivan Kincl
Sazba Petra Veverková, Galén
G 291021

www.galen.cz

© Galén, 2011
Illustrations © Jiří Winter-Neprakta, 2011

ISBN 978-80-7262-792-9 (PDF)
ISBN 978-80-7262-793-6 (PDF pro čtečky)

Obsah

Úvod	7
HISTORIE LÉKAŘSTVÍ.....	9
OBORY TEORETICKÉ.....	11
Biologie	11
Lékařská fyzika a chemie.....	15
Anatomie	22
Histologie a embryologie.....	30
Fyziologie	34
Farmakologie.....	38
Mikrobiologie	41
Patologická fyziologie	45
Patologická anatomie a soudní lékařství	48
Hygiena	57
OBORY KONZERVATIVNÍ.....	61
Interna.....	61
Pediatrie.....	110
Neurologie	123
Psychiatrie.....	180
Dermatologie	208

OBORY CHIRURGICKÉ.....	219
Chirurgie obecná.....	219
Ostatní obory chirurgické.....	244
(neurochirurgie, anesteziologie, urologie, ortopedie)	
Gynekologie a porodnictví.....	270
Oční lékařství.....	282
Ušní, nosní a krční lékařství.....	296
Zubní lékařství.....	306

PRAKTIČTÍ LÉKAŘI A MEDICÍNA ÚŘEDNÍ

A VOJENSKÁ.....	319
-----------------	-----

Jmenný rejstřík.....	341
----------------------	-----

ÚVOD

Když jsem dopsal a nakladatelství Galén vydalo čtyřdílnou antologii *Z Aeskulapovy první, druhé, třetí a čtvrté kapsy*, domníval jsem se, že už zásoba mých historek vhodných pro knižní vydání je vyčerpána.

Ale kdepak! Objevil jsem ve svém archivu ještě desky s nápisem *Historiae prohibita*e, kam jsem ukládal jednotlivé historky, které nemohly za předchozího komunistického režimu spatřit světlo světa. Získal jsem je většinou při nějakých lékařských setkáních či sjezdech, nejednou s podotknutím: »Tyhle můžeš uveřejnit, až to praskne« a podobně. Měl jsem je připravené pro knížku, ale na celou knížku jich bylo přece jen málo a některé za tu dobu již ztratily aktuálnost. Vybral jsem z nich ty lepší a ty teď tvoří součást této knihy (jsou označeny pruhem na levém okraji textu).

Druhou část, tu podstatně větší, tvoří některé historky, které jsem měl již připravené do dřívějších čtyř dílů, ale tam jsem je nezařadil, protože jsem měl pocit, že by jich tam bylo o jednotlivých lékařích příliš mnoho najednou. No a nyní – s odstupem času – jsem některé příběhy o pánech Hennerovi, Brdlíkovi, Mathonovi, Borovanském, Vondráčkovi a jiných trochu upravil a zařadil sem.

Třetí, nejpodstatnější část knihy tvoří historky nové, které mi během těch posledních let dodali další a další přispěvatelé. Těch bylo mnoho. Například paní primářka oftalmologie MUDr. Vlasta Doležalová z Mariánských Lázní, autorka roztomilých knížek z oblasti očního lékařství (*Úsměvné historky ze zákoutí očního lékařství a Další úsměvné historky ze zákoutí očního*

lékařství) mi je poslala se svolením, že z nich mohu použít, co uznám za vhodné. Využil jsem její nabídky a vybral z nich několik těch, které se týkají jí samé, trochu jsem je upravil a převedl do třetí osoby. Větší soubor historek mi dodali profesor Zdeněk Mraček z plzeňské neurochirurgické kliniky, profesor nukleární fyziky Zdeněk Dienstbier, hradecký farmakolog, nyní již zesnulý profesor Ivo Hais, pražský endokrinolog profesor Luboslav Stárka, brněnský dětský ortoped Zdeněk Saibert, pražská neuroložka Blanka Žižková, pražský profesor gynekologie Antonín Doležal či můj dlouholetý spolupracovník, olomoucký profesor Milan Slavětínský, také již zesnulý, a jiní a jiní... Všem těm, kteří mi dodali třeba jen jednu historku, zde srdečně děkuji, nemůžu je všechny jmenovitě uvádět.

A řadu těchto příběhů jsem zažil sám či byl jejich svědkem.

Doufám, že čtenáři přijmou i tuto *Pátou kapsu* stejně laskavě jako ty předchozí.

S. K.

HISTORIE LÉKAŘSTVÍ

Historik medicíny

Profesor MUDr. a PhDr. Sajner, původně farmakolog, později historik medicíny, byl jednou za hluboké komunistické totality povolán na výbor všemocné strany. A zde mu soudruzi vytýkali, že chodí do kostela - měli přesné informace - v neděli je buď v dominikánském kostele sv. Michala, nebo u augustiniánů u sv. Tomáše a nebo v minoritském kostele sv. Jana. »Toto, soudruhu profesore, svědčí o nemarxistickém nazírání na svět, a to je u učitele a vychovatele naší mládeže velmi nevhodné chování, jež zavdává špatný příklad.«

Profesor Sajner, hluboce věřící, návštěvu kostelů nijak nepopíral. »Samozřejmě, pánové (používal zásadně toto oslovení, nikoliv »soudruzi«), chodím do brněnských kostelů. Vždyť tam máme nádherne umělecko-historické poklady, které nejsou jinde běžně k vidění. U sv. Michala je například raně středověká křížová chodba s žebrovou klenbou, to je něco úžasného, nebo u minoritů jsou nástěnné gotické pašijové malby z přelomu 15. a 16. století, no a u sv. Tomáše, tam je přece na hlavním oltáři obraz od Maulbertsche a pak je tam i stará parléřovská Pieta. Pánové, nad tím se musí srdce každého kunsthistorika zaradovat. Jestli to neznáte a ještě jste to neviděli, já vás tam kdykoliv s radostí provedu.«

Členové výboru ztuhli. Pozvání na prohlídku se rozpačitě vyhnuli. Návštěvy kostelů raději přešli,

konečně historik umění může mít takové zájmy, a aby to neprošlo jen tak, tak mu aspoň vytkli tu »nesoudružskost«.

Tres faciunt collegium

Na přednášky z hodegetiky a dějin lékařství chodívali a stále chodí medici ve velmi řídkém počtu. Předmět se vykládal obvykle na začátku studia a studenti měli zájem naučit se co nejdříve medicínu. Nějaké dějiny, to bylo spíš pro středoškoláky. A tak zájem o tyto přednášky rychle upadal.

Profesor MUDr. Ondřej Schrutz, první profesor tohoto předmětu na pražské lékařské fakultě, zahajoval někdy své přednášky v budově ústavu v Celetné ulici č. 26 takto: »Bůh, vy a já jsme tři, tres faciunt collegium, tak tedy začneme.«

(Čtvrtým účastníkem byl někdy černý kocour.)

OBORY TEORETICKÉ

BIOLOGIE

Hrdý student

Krátce po první světové válce skládal rigorózní zkoušku z biologie u profesora Vejdovského sebevědomý student MUC. Rudolf Kudrnáč, pozdější oblíbený náchodský lékař.

Profesor František Vejdovský, vynikající zoolog, jeden z předních zastánců Darwinovy teorie, položil studentovi trochu archaickým způsobem první otázku: »Pane Kudrnáči Rudolfe, k čemu slouží orgány rozplodzovací?«

Student se moc nerozmýšlel a hrdě prohlásil: »Ku ozdobě.«

Prorocká slova

Dne 15. března 1939 obsadila německá vojska zbytek území okleštěné republiky a byl zde vyhlášen Protektorát Čechy a Morava. V první přednášce studentům medicíny po okupaci komentoval profesor biologie pražské lékařské fakulty MUDr. Jan Bělehrádek tuto neblahou událost nezapomenutelnými větami: »Ať se děje cokoliv, zachovejte si svobodnou mysl. Všechno vám mohou vzít, ale svobodnou mysl vám nikdo vzít nemůže, pokud si ji sami nenecháte vzít.«

A profesor Bělehrádek se také podle svých slov řídil. Zapojil se za okupace do protiněmeckého odboje, byl zatčen a vězněn a po komunistickém ovládnutí země, než aby přísluhoval novému režimu, odešel do emigrace.

Poválečné nadšení

Po skončení války a odsunu Němců panovalo u nás velké poválečné nadšení.

Po okupaci se znovu otevřely na šest let zavřené vysoké školy. 19. července 1945 byla v atriu právnické fakulty velká manifestace. Všechny ochozy byly přecpány studenty, kteří museli přerušit studia, nebo na ně nemohli vůbec nastoupit.

Rektor univerzity profesor biologie MUDr. Jan Bělehrádek, který byl za války v koncentračním táboře, mluvil o solidaritě studentstva a univerzity s českým národem.

Řekl mimo jiné: »Neboť i my jsme lid, a ač naše poslání je dáno spíše kvalitou než kvantitou, dovedeme, když je toho potřeba, ukázat, že i my jsme kvantita...«

Pak se šlo v dlouhém průvodu do pobožené vysoké Kolbenky, kde se odstraňovaly sutiny po bombardování. První kolečko odvezl sám pan profesor Bělehrádek.

Kde ty tehdejší ideály zůstaly?

Politické interview profesora Bělehrádka

Krátce po válce byl rektor Karlovy univerzity profesor MUDr. Jan Bělehrádek jmenován členem přípravné mírové konference v Londýně.

Jakmile se to dozvěděl tisk, navštívil pana profesora čilý redaktor a požádal Jeho Magnificenci o rozhovor. A hned se dotazoval, jaké plány má rektor naší slavné almae matris pro Londýn.

»Pane redaktore, pokud půjde vše podle očekávání, poletíme v pondělí. Ráno budu ještě snídat v Praze, zvracet budu nad Německem a obědvat budu již v Londýně. No a pak uvidíme, co bude dál,« ukončil Bělehrádek s vlídným úsměvem interview.

Poválečná velkorysost

Profesor biologie MUDr. Bohuslav Sekla jezdíval za války – jinak to nebylo možné – všude na motocyklu. Na motocyklu jezdíval i jako soudní znalec k soudům.

Po válce mu kdosi vytkl, že se pro pana profesora a soudního znalce jaksi nehodí, aby jezdil na motorce, že by se slušelo opatřit si auto.

Sekla se nechal zviklat, a tak si podal žádost o přidělení automobilu.

Nevyhověno.

Podal si žádost znovu.

Opět marně.

A tak nakonec napsal širokou a podrobnou suppliku k Fondu národní obnovy, který ta auta z německých konfiskátů obhospodařoval, v níž žádal o přidělení automobilu, a doložil to tím, že je soudní znalec a profesor lékařské fakulty Karlovy univerzity, že bydlí daleko, a nakonec jako hlavní důvod uvedl, že s posluchači pořádá vědecké exkurze, a proto auto nutně potřebuje.

Do týdne mu bylo vyhověno. Dostal úřední přípis, kde bylo uvedeno, že se profesoru Seklovi na jeho žádost přiděluje autobus pro 28 lidí.

Dokumentární film

Básník a esejista MUDr. Miroslav Holub, jinak vědecký pracovník ČSAV, biolog a imunolog, byl požádán filmaři o spolupráci, protože chtěli natočit dokumentární snímek na téma »jak se dělá věda«.

Holub souhlasil, i když byl trochu skeptický. Ukázal filmařům svou laboratoř. Ti však posmutněli, laboratoř byla podle nich příliš střízlivá. Nebylo zde žádné ohniště s retortami, žádné křivule, kde by bublaly a kypěly barevné tekutiny, myši jako laboratorní zvířata se jim zdály jako filmové hvězdy malé a nevábivé. A když jim Holub navrhl, že by mohl předvést detailní záběr, jak

dává myším injekce, ani to se jim nezdálo zajímavé, prý to nemá žádnou dramatickou náplň.

Pak však jeden ze zvědavých filmařů nadzdvihl víko klece, kde byly myši chovány, a ty se hned rozutekly po laboratoři. Nastala veliká honička. Kameraman v tom zmatku převrhl hořící plynový kahan, ten zapálil nějaké pokusné protokoly na stole a při hašení tohoto malého požáru kdosi převrátil stojan se zkumavkami a po stole se rozléval fialový roztok hematoxylinu.

»To je ono!« vykřikl nadšeně kameraman.

»Takhle to má konečně šťávu,« přisvědčoval spokojeně režisér, »tak ještě jednou, a sjedeme to naostro!«

A byl velmi zklamán, když vědečtí pracovníci reprízu dramatické scény odmítli a filmaře zdvořile vyprovodili z laboratoře.

Rychlé šíření zpráv

V přednášce z biologie na brněnské Lékařské fakultě Masarykovy univerzity přednášel profesor o instinktech živočichů a přitom uváděl i dobu páření jednotlivých živočišných druhů. A mezi příklady uvedl, že majka se páří v květnu.

Jakmile to dopověděl, ozval se v posluchárně smích. Mezi posluchači seděla i jedna velmi oblíbená medička Marie, které všichni kolegové říkali Majka.

A hned druhý den při přednášce z anatomie odbočil jiný profesor trochu od svého tématu a zmínil se o způsobech přednášení. Uvedl, že se dokonce našel profesor teoretického předmětu, který by chtěl Mariin sexuální život omezovat na jediný měsíc v roce. Posluchárnou opět zaburácel smích, tentokrát ještě mnohem bouřlivější a následovaný potleskem.

LÉKAŘSKÁ FYZIKA A CHEMIE

Kontrola občanských průkazů na vodě

Po napuštění Slapské přehrady se dalo na Živohošti plavat přes širokou vodní plochu na protější břeh, kde byly strmé skály. Motorovým člunům sem byl přístup zakázán. Říční policie zde ale často pronásledovala i plavce, protože došlo k nejedné nehodě, když se plavci připletli ke kolům velkých i menších parníků nebo i k motorům, které používaly hausbóty.

Profesor MUDr. Zdeněk Dienstbier, bývalý přednosta Ústavu nukleární medicíny, si v přehradní nádrži rád zaplavoval. Jednou byl přistižen posádkou policejního člunu uprostřed jezera, na každou stranu to bylo asi 250 metrů.

Musel vyslechnout přísné poučení o nebezpečí úrazu. Nakonec ho rozesmálo, když mladý člen VB skončil konstatováním, že hříšník zaplatí pokutu.

»Nemám čím,« odpověděl pan profesor.

»Tak mi dejte občanský průkaz,« reagoval na to strážník automaticky, jak byl zvyklý na silnici.

»Pane strážníku, do vody s sebou obvykle občanku neberu.«

»Tak plavte na břeh,« odvětil nevrle muž zákona, »já pojedu za vámi.«

A pan profesor plaval, strážník ve svém motorovém člunu za ním. Dienstbier doplaval na břeh a oba šli asi 50 metrů k chatě, kde profesor sídlil.

Oba během cesty přešel vztek, strážník si v chatě dal panáka, a skončilo to bez pokuty...

Zlodějský srnec

Profesor MUDr. Zdeněk Dienstbier, profesor nukleární medicíny a dlouholetý předseda Ligy proti rakovině, byl pro své mimořádné zásluhy o myslivost přijat po slavnostním ceremoniálu do Klubu mysliveckých kmetů.

Byl členem mysliveckého sdružení na Sedlčansku. Zde je krásná členitá krajina, která zvláště dříve oplývala množstvím drobné zvěře, hlavně bažantů a zajíců. Při lovu musela být vždy nutná zvýšená opatrnost.

Jednou se stalo, že jeden z jeho kolegů, poněkud obéznější, si při honu potřeboval ulevit. Opřel brokovnici v jehličnatém lese o strom a odskočil si za keříček. Kolega Dienstbier stál kousek vedle.

Svým počínáním však onen myslivec vyrušil v houští zalehnutého srnce. Ten v panice vyběhl a zachytil parůžkem o řemen brokovnice.

A teď neběžel jen vylekaný srnec, ale srnec s brokovnicí, a za ním nedostatečně ustrojený nešťastný lovec, který zoufale volal: »Neblbni, je nabitá!«

Naštěstí v hustém lese se puška o něco zachytila a srnec ji shodil z paroží.

Ale zřejmě to nebylo po úpěnlivých výzvách toho myslivce.

No, nakonec...

Profesor lékařské chemie a vládce II. ústavu lékařské chemie (1948–1959) pražské LF UK MUDr. Antonín Felix Richter potkal kdysi mladého demonstrátora fyziologického ústavu, pozdějšího profesora gynekologie a porodnictví MUDr. Antonína Doležala.

»Kolego, slyšel jsem, že váš doktor Poupa byl jmenován docentem, je to pravda?«

»Ano, pane profesore, asi před měsícem.«

»Prosím vás, nepovídejte. A na které fakultě?« divil se Richter.

»Na pediatrické,« informoval ho Doležal.

Richter se na chvíli zamyslel a pak pomalu řekl: »No, nakonec je to také vysoká škola.«

Různé prostředky na pocení

Jedna studentka medicíny přišla na zkoušku z lékařské chemie k profesoru Richterovi. Zkouška to byla obávaná, se značným procentem propadajících, a tak není divu, že i medička byla poněkud znervóznělá.

Pan profesor chtěl vědět něco o chemii salicylátů. Studentka něco věděla, ale nebylo toho moc. Pak pan profesor chtěl vědět, nač se používají.

Posluchačka věděla, že na pocení.

»A jaké ještě jiné léky máme na pocení?« přešel Richter k jinému úseku.

Slečna si vzpomněla na aspirin.

»To je přece také salicylát. Něco jiného.«

Tak slečna přinutila své mozkové závitky k dalšímu úsilí a vybavila si pilocarpin.

»Dobře, ale ještě něco.« Pan profesor byl neodbytný.

Medička to tedy zkoušela s horkým čajem, se zábaly a jinými prostředky známými ještě z dětství.

»Ne, já myslím na jednu organickou látku, typickou, pochází z tropů.«

Ale slečna už vyčerpala vše, co věděla.

»No přece chinin! To byste měla vědět!«

Nakonec z toho byla slabě dostatečná, a pak studentka, celá zdecimovaná, vypadla na chodbu. Tady si ulevila kolegům, čekajícím na zkoušku: »Chtěl na mně něco na pocení. Já věděla něco, co je nejspolehlivější, ale co-pak jsem mu to mohla říct?«

»Co je ještě na pocení? A proč jsi to neřekla?« naléhali zvědavě kolegové.

»Nejspolehlivější prostředek na pocení je jít k Richterovi na rígo.« A utírala se kapesníkem na všech přístupných místech.

Ideální den

Bylo překrásné horké červnové odpoledne. V laboratořích Ústavu lékařské chemie probíhala právě chemická praktika studentů prvního ročníku. Medikům a medicám vykládal asistent MUDr. et RNDr. Milan Jirka základy chemické analýzy moči. Pracovní elán v tomto počásku chyběl.

Vtom přišel do laboratoře sám velký Antonín Felix Richter. Obrátil se k asistentu Jirkovi: »To máme dnes krásný den, že pane asistente!«

»Ano prosím, pane profesore, velmi krásný.«

»Krásný, ano velmi krásný,« pokračoval Richter, »úplně ideální pro chemickou analýzu moči.«

Richter a Duchoň

Antonín Felix Richter byl klasický univerzitní profesor. Studenti se ho báli a měli před ním velký respekt. Stále zkoušel i své asistenty, což je uvádělo do rozpaků.

Jeho asistent, později zástupce a nakonec jeho nástupce ve vedení chemického ústavu profesor MUDr. Jiří Duchoň vyprávěl, jak šli třeba vedle sebe po ulici a pan profesor se zeptal: »Poslyšte, mladý muži, jak byste rozlišil od sebe tyhle ty dvě látky?« A když to Duchoň nevěděl, tak profesor řekl: »To jste můj asistent, a tohle nevíte? To je skandál, styďte se.«

Tehdejšímu asistentovi později otrnulo, a když mu zase Richter položil podobnou otázku a vyhuboval mu, že to jako jeho asistent neví, odpovídal Duchoň: »To nevím, pane profesore, ale jaký je rozdíl mezi tou a tou kyselinou?«

Richter se zarazil a jen se zmohl na slova: »No toto..., no toto.«

Duchoň z úcty k starému panu profesorovi už mlčel, ale moc se mu chtělo říct: »Tohle nevíte? A to jste můj profesor?«

Vzpomínky po letech

A. F. Richterovi za těch téměř šedesát let, co učil, prošlo rukama několik tisíc studentů. Říkával: »To je nebezpečné. Když teď navštívím nějakého lékaře, často mi dá najevo, že mě zná. A tak začnu nenápadně sondovat, zda u nás na fakultě studoval a zda jsem ho náhodou nezkoušel. Když řekne že ano, tak se nejistě zeptám, jak to dopadlo, jestli jsem nebyl při zkoušce moc zlý. Naštěstí většinou říkají, že ne, že jsem byl hodný, a některý se pochlubí i jedničkou.«

A co se mu také stává: potká medika, pamatuje si jeho tvář, někdy dokonce i jméno, ale nedokáže ho časově zařadit. Tak se například zeptá, zda bude letos už končit, ale on mu k jeho překvapení udiveně vysvětlí: »Pane profesore, já už jsem pět let primářem na jedné pražské klinice.«

Ironie osudu

Profesor lékařské chemie MUDr. Jiří Duchoň se dostal v roce 1967 na stipendijní studijní pobyt do USA. Po půl roce mohla za ním přijet do Ameriky i manželka. Dceru tehdejší režim nepustil, chtěli mít záruku, že se vrátí.

Vrátili se v roce 1968, těsně před invazí sovětských vojsk do Československa. Hlavním důvodem návratu byla právě ta dcera.

Uplynulo dvanáct let. Když dcera v r. 1980 dostudovala, odešla sama na Západ. A profesor Duchoň z toho měl velký průšvih. Byl vyslýchán, jak to, že mu dcera ilegálně odešla, má přece odpovídat za výuku socialistické mládeže, a přitom sám nedokáže vychovat v socialistickém duchu ani vlastní dceru. A dokonce při výslechu mu bylo i naznačeno, že když byl dříve u těch imperialistů, kdo ví, jaké možná dostal úkoly.

A stal se ještě podezřelejším než dřív. Ve funkci však zůstal, neměli nikoho vhodnějšího jako náhradu.

Vzal to dialekticky

V dobách komunismu bylo na všech vysokých školách povinné tzv. politické školení pro nestraníky. Mezi ty patřil i profesor lékařské chemie MUDr. Jiří Duchoň. Ten při nich často pronášel velmi neortodoxní poznámky, což přivádělo přednášející lektory nejednou do úzkých.

Jednou při takovém školení o marxisticko-leninských teoriích se dostal jeden z posluchačů, dr. Čechák, až k pověstné Cimrmanově dialektické smyčce. Na to hned navázal profesor Duchoň velmi dialektickým výkladem o velrybě břichosířaté. A dr. Čechák oponoval úvahou o medoježu kapuském.

Lektor marxismu-leninismu, který to školení měl vést, samozřejmě vůbec nechápal, o čem je řeč, jak to souvisí s marxismem, a legraci nepochopil. Byla to však diskuse, mohl to nahlásit jako živou diskusi, a všichni byli spokojeni.

Gentleman každým coulem

Profesor lékařské chemie a přednosta II. ústavu lékařské chemie (1959–1970) pražské LF UK, MUDr. et MVDr. Jan Šula, nástupce legendárního Antonína Felixe Richtera, byl klasický typ anglického gentlemana. Jeho chování by se dalo vždy charakterizovat jako nadmíru slušné a zdvořilé.

Klasické to bylo i při rigorózních zkouškách mediků a medicek. Když někdy byly znalosti studenta tak slabé, že bylo nutné jej nechat propadnout – to se však nestávalo příliš často, spíše to bylo výjimečné – hovořil k neúspěšnému kandidátovi takto: »Ach bože, pane kolego, vždyť vy nic neumíte, to je neštěstí, co budeme dělat? Je mi to hrozně líto, ale budete mě muset omluvit, já vás budu nucen, ač opravdu nerad, nenechat dneska projít.«

MUDr. Svatopluk Káš, CSc.

* 6. června 1929

lékař a spisovatel

Autor, syn MUDr. Josefa Káše, zakladatele legendárního sdružení Kocourkovští učitelé, byl od dětství výrazně ovlivněn prostředím medicíny a humoru. Po absolvování studií na lékařské fakultě pracoval téměř dvě desetiletí jako neurolog v pražské

motolské nemocnici, potom jako primář neurologického oddělení Nemocnice v Kolíně.

Od 60. let 20. století sbírá a publikuje medicínské historky, které vyšly v mnoha vydáních (např. *Aeskulap se stále usmívá; Anekdoty z ordinace; Doktorské historky a anekdoty; Humor s Aeskulapem; Injekce, které nebolí; Medicína v nedbalkách; Medicínské historky; Pilulky smíchu*). Sám nebo společně s Janem Országhem publikoval odborné monografie a učebnice (*Neurologie v běžné lékařské praxi; Cévní příhody mozkové; Ischias a jiné nemoci páteře; Neurologie pro 4. ročník středních zdravotnických škol*), napsal knihu věnovanou Kocourkovským učitelům (*Kocourkovští učitelé, jejich historie a tvorba*), dále vydal práce věnované spisovatelům z řad lékařů (*Medailonky českých lékařů-spisovatelů; Čeští lékaři-spisovatelé*) a rovněž knihy aforismů, bonmotů a citátů (*Aforismy, bonmoty, citáty o medicíně, lékařích a pacientech; Citáty a aforismy o medicíně; Medicína v aforismech*).

Nakladatelství Galén vydalo v pětisvazkové edici souborné vydání lékařských historek - *Z Aeskulapovy první kapsy* (2005); *Z Aeskulapovy druhé kapsy* (2005); *Z Aeskulapovy třetí kapsy* (2007); *Z Aeskulapovy čtvrté kapsy* (2008) a *Z Aeskulapovy páté kapsy* (2011).

Z AESKULAPOVY KAPSY 1 až 5

Nejucelenější souborné vydání lékařských historek, které Svatopluk Káš sbírá a publikuje celý život.

